

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 15 децембар 2010 11:17

Приградском аутобусу бр. 338 било је потребно 50 минута, тог врелог 15. августа ове године, да стигне у мало место Пинг Фанг, тридесетак километара јужно од Харбина. Све је било мирно, на кинески начин, у Пинг Фангу и на изглед безначајно. Међутим, кад сам после пешачања од десетак минута стигао на улаз у бивши "медицински истраживачки центар" Јединице 731 Армије Јапана у периоду 1932-1945, нашао сам се на једној од настраничних локација које је сурови, а методички, људски ум смислио у 20. веку.

Ту је сада музеј, али се у свету веома мало, сувише мало, зна о великом злу које се овде десило (а злочини против човечности никад не застаревају, често нам се понавља, зар не?). Мада је ту уништено (то је једина могућа реч) "само" око три хиљаде људи (махом Кинеза, али и Монголаца и Руса, а касније изванредан број ратних заробљеника, укључујући и Американце), систематске "медицинске" страхоте које су се овде дешавале би требало да проузрокују да се у људској свести широм света појмови "Пинг Фанг" и "Јединица 731" поистовете са појмом "др Менгеле" – и то на ко зна који степен.

"Донгбеи" (буквално "истокосевер") јесте кинеско име за некадашњу, готово митску, Манчурију – огромну област која се на истоку граничи са Северном Корејом, на западу са Монголијом, а на северу са Русијом. Последња династија царева Кине, Чинг (Qing, 1644–1912), потекла је одатле, од Манчу (Manchu) вазала који су ојачали и коначно срушили династију Минг (1368–1644). Североисток се састоји од три провинције, од којих је највећа и најсевернија Хеилонгђанг (Heilongjiang), што је и име провинције и реке ("Црног змаја", познате ван Кине као Амур) која једним делом свог тока чини границу са Русијом.

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 15 децембар 2010 11:17

Главни град Хеилонгђанга је Харбин, који је први пут процветао кад су Руси добили концесију 1896. године у вези са пругом Владивосток–Далиан (на руском Даљни, чувени град на Жutom мору), а други пут – ако се тако може рећи, јер се радило о несрећним људима који су заувек изгубили своју земљу – кад су у њега после 1917. стигле бројне избеглице, Бели Руси. Модерни Харбин је леп град са сјајно рестаурираним грађевинама у разним европским стилевима, од којих је несумњиво најимпозантнија руска Саборна црква Свете Софије, мрке боје, са тамнозеленим куполама, прелепа, а тужна – не само зато што је сада (само) музеј, већ и што одише избеглиштвом и неповратношћу.

После победе у рату са Русијом 1904–1905. године, Јапан је искористио политички и војно слабу Кину да постепено окупира цели североисток, и у њему 1932. створио марионетску државу Манчукуо (Manchukuo), у којој је у периоду од 1934. до 1945. године номинално на челу био последњи, дванаести, царски изданак династије Чинг, Пуји (Puyi). У историји познат као Кангде Цар – Марионета (на филму га је "овековечио" Бертолучи), "царевао" је, као јапански заточеник, из своје палате (која се може посетити) у Чангчуну (Changchun), главном граду провинције Ћилин (Jilin). Стварни владар Манчукоа је био главнокомандујући ткзв. Квантунг армије (Kwantung, на јапанском познате као Гуандонг/Guandong, најелитније у јапанској војсци). А Јединица 731 је била "истраживачка, научномедицинска" рука Квантунг армије.

Како су јапански милитаризам и експанзионизам постепено расли, још од последњих деценија 19. века, тако је пред и за време Првог светског рата дошло до значајног подизања квалитета јапанске војномедицинске науке која је већ у то време достигла ниво виши од оног у западним земљама. Прво се, пре Запада, схватило да су највећи људски губици у рату од болести и зараза, а не у биткама и од дејстава непријатеља. Затим, морала се хитно изучавати одбрана од отровних гасова коришћених у Европи у Првом светском рату, а питање одбране од биолошких средстава није дуго заостајало. Многи извори показују да се постепено, под притиском милитариста, који су нарочито у веома политизованој Квантунг армији имали велики утицај, прелазило из дефанзивног на офанзивни третман хемијских и биолошких ратних средстава. Да скратим причу: такозвани "животињски модел", где се медицински ефекат супстанци и патогена испитује на малим (и јефтиним) лабораторијским животињама често није поуздан из бројних разлога, али тај приступ, укључујући вивисекцију, је једино што је истраживачима доступно у "нормалним" околностима (укључујући, узгред буди речено, оне истраживаче у савременом свету који се баве ружем за усне и другим козметичким препаратима). Људи су с тачке гледишта валидности закључака на основу налаза

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 15 децембар 2010 11:17

експеримената далеко бољи субјекти, јер се вероватноћа грешака у интерпретацији података знатно смањује. И људи су наравно ти које треба проредити у непријатељским редовима (цивили су "коллатерална штета"), а не мишеви и пацови.

И тако кад је у Пинг Фангу ("Heibo" на јапанском), 1938–39. године, махом кинеским принудним радом, завршен "истраживачки центар" за Јединицу 731, стављени су јој на располагање људски субјекти, затвореници разних категорија. Центар се састојао од неких 70 зграда, укључујући и три крематоријума, и простирао се на шест квадратних километара. Јапанско објашњење локалном живљу за овај комплекс било је да је то "дрвни комбинат". Одатле је потекао назив "марута" ("maruta", јапанска реч за "брвно, лада") за затворенике који су тамо "у научне сврхе" зверски мучени и убијани – термин који су јапански "научници" користили између себе на екстремно расистички начин.

У логору је било и жена и деце, на којима се такође "експериментисало". Као што је то био случај и са многим мушкарцима, жене су хватане за ситне преступе и довођене у Пинг Фанг. Важну улогу у томе је имала злогласна јапанска војна полиција Кемпеитаи (Kempeitai), са дугом традицијом (1881–1945). Многе Кинескиње су родиле децу у логору, као резултат силовања од стране јапанских чувара или пак "организованих" сексуалних односа са намерно инфицираним затвореницима, у сврху истраживања преношења венеричних болести.

Тако би се могло рећи да су експерименти са сифилисом у Гватемали, које су организовали амерички "научници" од 1946. до 1948. године (*видети први део овог дводелног чланка*), у ствари били "ехо" Пинг Фанга. Временска коинциденција је невероватна; додуше, пеницилин је откривен баш тих послератних година.

Пукотине у оклопу хуманитаризма САД – примери из Гватемале и "Манчукуоа" (2)

Пише: Владимир Ј. Конечни
среда, 15 децембар 2010 11:17

